

Vetlla Pasqual / C

Lectura primera

Gn 1,1-2,2

Lectura del llibre del Gènesi

Al principi Déu creà el cel i la terra. [La terra era un món buit i sense cap ordre, tota la superfície de l'oceà era coberta de fosc i un vent de Déu batia les ales sobre les aigües. Déu digué: «Que existeixi la llum.» I la llum existí. Déu veié que la llum era bona de debò. Déu la separà de la fosc i donà a la llum el nom de «dia», i a la fosc, el de «nit». Hi hagué un vespre i un matí, i fou el primer dia.

Déu digué: «Que hi hagi un firmament entremig de les aigües per separar unes aigües de les altres.» I va ser així. Déu va fer el firmament i separà les aigües que hi ha sota de les de sobre el firmament. Déu veié que el firmament era bo, i li donà el nom de «cel». Hi hagué un vespre i un matí, i fou el segon dia. Déu digué: «Que les aigües de sota el cel es reunixin totes en un indret i apareguin els continents.» I va ser així. I Déu donà als continents el nom de «terra», i a les aigües, el de «mar». Déu ho veié, i era bo.

Déu digué: «Que la terra produeixi la vegetació: herbes que facin llavor i arbres fruiters de tota mena que donin fruit amb la seva llavor per tota la terra.» I va ser així. La terra produí la vegetació, les herbes de tota mena que fan la seva llavor i els arbres de tota mena que donen fruit amb la seva llavor. Déu ho veié i era bo. Hi hagué un vespre i un matí, i fou el tercer dia.

Déu digué: «Que hi hagi al firmament del cel uns llumeners que separin el dia de la nit, i assenyalin les festivitats, els dies i els anys i, des del firmament del cel, il·luminin la terra.» I va ser així. Déu va fer els dos astres gegants: un de més gran que regnés sobre el dia, i un de més petit que governés la nit; va fer també les estrelles. Déu els col·locà al firmament del cel perquè il·luminessin la terra, regnessin sobre el dia i la nit i separessin la llum de la fosc. Déu ho veié i era bo. Hi hagué un vespre i un matí, i fou el quart dia.

Déu digué: «Que les aigües produeixin éssers vius que hi nedin, i animals alats que volin sobre la terra, ran del firmament del cel.» I va ser així. Déu creà els grans monstres marins, éssers vius de tota mena que naden dins de l'aigua i totes les menes de bestioles alades. Déu ho veié, i era bo. Llavors Déu els beneí dient-los: «Sigueu fecunds, multipliqueu-vos i ompliu les aigües dels mars, i que els ocells i les bestioles alades es multipliquin a la terra.» Hi hagué un vespre i un matí, i fou el cinquè dia. Déu digué: «Que la terra produeixi éssers vius de tota mena: bestioles i tota mena d'animals domèstics i feréstecs.» I va ser així. Déu va fer tota mena d'animals feréstecs i domèstics i tota mena de cucs i bestioles. Déu ho veié, i era bo.]

Déu digué [també]: «Fem l'home a imatge nostra, semblant a nosaltres, i que tingui sotmesos els peixos del mar, els ocells i els animals domèstics i feréstecs i totes les bestioles que s'arrosseguen per terra.» Déu creà l'home a la seva imatge, el creà a imatge de Déu; creà l'home i la dona. Déu els beneí dient-los: «Sigueu fecunds, multipliqueu-vos, ompliu la terra i domineu-la; tingueu sotmesos els peixos del mar, els ocells del cel i tots els animals que s'arrosseguen per terra.» Déu digué encara: «Us dono totes les herbes que granen per tota la terra, i tots els arbres que donen fruit amb la seva llavor; seran el vostre aliment. I a tots els animals feréstecs, a tots els ocells del cel i a totes les

bestioles que s'arrosseguen per terra, a tots els éssers vius, els dono l'herba verda per aliment.» I va ser així. Déu veié tot el que havia fet, i era bo de debò. Hi hagué un vespre i un matí, i fou el sisè dia.

[Així quedaren acabats el cel i la terra amb tots els estols que s'hi mouen. Déu acabà la seva obra al sisè dia, i al dia setè reposà de tota l'obra que havia fet.]

Salm responsorial

103,1-2a.5-6.10.12,13-14,24 i 35c (R.:30)

Beneeix el Senyor, ànima meva.
Senyor, Déu meu, que en sou de gran.
Aneu vestit d'esplendor i de majestat,
us embolcalla la llum com un mantell.

que s'escolen entre les muntanyes;
a les seves ribes nien els ocells,
refilen entre les branques. R.

R.: Quan envieu el vostre alè, reneix la
creació,
i renoveu la vida sobre la terra.

Des del vostre palau regueu les
muntanyes,
sacieu la terra de pluges del cel;
feu néixer l'herba per al bestiar
que treballa al servei de l'home. R.

Assentàreu la terra sobre uns fonaments,
incommovible per segles i segles.
La cobríreu amb el mantell dels oceans,
les aigües sepultaven les muntanyes. R.

Que en són de variades, Senyor, les
vostres obres,
i totes les heu fetes amb saviesa.
La terra és plena de les vostres criatures.
Beneeix el Senyor, ànima meva. R.

De les fonts, en feu brollar torrents,

Lectura segona

Ex 14,15-15,1a

Lectura del llibre de l'Èxode

En aquells dies, el Senyor digué a Moisès: «¿Per què aquests crits d'auxili? Ordena als israelites que es posin en marxa, i tu alça la vara, estén la mà cap al mar i es partirà en dos perquè els israelites caminin per terra eixuta, enmig del mar. Jo faré que els egipcis s'obstinin a penetrar-hi darrere d'ells. I mostraré el meu poder sobre el Faraó i sobre tot el seu exèrcit, sobre els seus carros de guerra i els seus soldats. I Egipte sabrà que sóc el Senyor, quan la meva glòria s'haurà manifestat en el Faraó, en els seus carros i en els seus soldats.» L'àngel de Déu que caminava davant la formació d'Israel es posà a caminar al seu darrere, i també la columna que tenien al davant es posà al darrere i se situà entre la formació dels egipcis i la d'Israel. Hi havia el núvol i la fosca, però el núvol il·luminà la nit. En tota la nit les dues formacions no s'acostaren l'una a l'altra. Moisès estengué la mà cap al mar, i el Senyor, amb un vent fortíssim de llevant, que durà tota la nit, va fer retirar la mar i la convertí en terra eixuta. Les aigües es partiren i els israelites entraren caminant per terra eixuta enmig del mar, amb l'aigua com una muralla a dreta i esquerra. Els egipcis intentaren perseguir-los, i tota la cavalleria del Faraó, amb els carros i els guerrers, entraren darrera d'ells en el llit de la mar.

A la matinada, el Senyor, des de la columna de foc i de núvol, posà la mirada sobre la formació dels egipcis i hi sembrà la confusió: encallà les rodes dels carros i feia que les tropes avancesin a pas feixuc. Els egipcis digueren: «Fugim del combat! El Senyor lluita a favor d'Israel contra els egipcis.» Llavors el Senyor digué a Moisès: «Estén la mà cap

al mar: que se'n tornin les aigües i cobreixin els egipcis, els seus carros i els guerrers.» Moisès estengué la mà cap al mar, i de bon matí, quan el mar se'n tornava al seu lloc de sempre, es trobà amb els egipcis que fugien, i el Senyor precipità els egipcis al mig del mar. Les aigües que se'n tornaven cobriren els carros amb els seus guerrers. De totes les tropes del Faraó que havien penetrat darrere els israelites en el llit de la mar no en quedà ni un sol home. Però els israelites havien caminat per terra eixuta enmig del mar, amb l'aigua com una muralla a dreta i esquerra.

Aquell dia el Senyor salvà Israel de les mans dels egipcis i els israelites veieren els egipcis morts a la platja. Quan els israelites veieren la gran gesta que el Senyor havia obrat contra Egipte, tot el poble sentí un gran respecte pel Senyor i cregueren en ell i en el seu servent Moisès. Llavors Moisès i els israelites entonaren aquest càntic en honor del Senyor.

Salm responsorial

Ex 15,1-2.3-4.5-6.17-18 (R.: 1a)

Cantem al Senyor, que s'ha cobert de glòria,

mar Roig. R.

ha tirat al mar cavalls i cavallers.

Els han cobert les onades

Del Senyor em ve la glòria i el triomf,

i han baixat al fons com un roc.

és ell qui m'ha salvat.

La vostra dreta, Senyor, té un poder magnífic,

És el meu Déu, i jo l'he de lloar;

és el Déu del meu pare, i jo l'he d'enaltir!

la vostra dreta, Senyor, ha desfet l'enemic. R.

R.: Cantem al Senyor que s'ha cobert de glòria.

Feu entrar el vostre poble a la muntanya,

El Senyor és un gran guerrer, el seu nom és Jahvè!

planteu-lo a la vostra heretat,

Ha tirat al mar els carros del Faraó,

al lloc on heu posat el vostre tron,

els millors combatents s'han enfonsat al

mans. El Senyor serà rei per sempre més. R.

Lectura tercera

Is 55,1-11

Lectura del llibre d'Isaïes

Això diu el Senyor: «Oh, tots els assedegats, veniu a l'aigua, veniu, els qui no teniu diners, compreu i mengeu, compreu llet i vi sense diners, sense pagar res. ¿Per què perdeu els diners comprant un pa que no alimenta, i malgasteu els vostres guanys en menjars que no satisfan? Escolteu bé, i tastareu cosa bona, i us delectareu assaborint el bo i millor. Estigueu atents, veniu a mi, i us saciareu de vida. Pactaré amb vosaltres una aliança eterna, els favors irrevocables promesos a David. Vaig fer-lo testimoni davant els pobles, sobirà i legislador de nacions. Cridarà una nació que tu no coneixies, i aquesta nació, sense conèixer-te, vindrà corrents, buscant el Senyor, el teu Déu, el sant d'Israel, que t'ha honorat.

»Cerqueu el Senyor, ara que es deixa trobar, invoqueu-lo ara que és a prop. Que els injustos abandonin els seus camins, i els homes malèfics, els seus propòsits; que es

converteixin al Senyor i s'apiadarà d'ells, que tornin al nostre Déu, tan generós a perdonar. Perquè els meus pensaments no són els vostres, i els vostres camins no són els meus, diu l'oracle del Senyor. Els meus camins i els meus pensaments estan per damunt dels vostres, tant com la distància del cel a la terra.

»Així com la pluja i la neu cauen del cel i no hi tornen, sinó que amaren la terra, la fecunden i la fan germinar, fins que dóna el gra per a la sembra i el pa per a menjar, així serà la paraula que surt del meus llavis: no tornarà infecunda, sense haver fet el que jo volia i haver complert la missió que jo li havia confiat».

Salm responsorial

Is 12,2.3-4bcd.5-6 (R.: 3)

El Senyor és el Déu que em salva,
confio, no m'espanto.
D'ell em ve la força i el triomf,
és ell qui m'ha salvat. R.

Enaltiu el Senyor, proclameu el seu nom,
feu conèixer entre els pobles les seves
gestes.
Recordeu que el seu nom és Excels. R.

R.: Cantant de goig sortirem a buscar
l'aigua
de les fonts de salvació.

Canteu al Senyor, que ha fet coses
glorioses.
Que ho publiquin per tota la terra.
Poble de Sió, aclama'l ple de goig,
perquè el Sant d'Israel
és gran a la teva ciutat. R.

Cantant de goig sortirem a buscar l'aigua
de les fonts de salvació.

Epístola

Rm 6,3-11

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma

Germans, tots els qui hem estat batejats en Jesucrist hem estat submergits en la seva mort. Pel baptisme hem estat sepultats amb ell en la mort, perquè, tal com Crist, gràcies al poder admirable del Pare, va ser ressuscitat d'entre els morts, també nosaltres emprenguem una nova vida. I si nosaltres hem estat plantats vora d'ell per aquesta mort semblant a la seva, també hem de ser-ho per la resurrecció. Queda ben clar: l'home que érem abans ha estat crucificat amb ell, perquè el cos pecador perdi el seu domini i d'ara endavant no sigueu esclaus del pecat: els qui són morts queden desvinculats del pecat.

I si hem mort amb Crist, creiem que també viurem amb ell. I sabem que Crist, un cop ressuscitat d'entre els morts, ja no mor més, la mort ja no té cap poder sobre d'ell. Quan ell morí, morí al pecat una vegada per sempre, però ara que viu, viu per a Déu. Igualment vosaltres, penseu que sou morts pel que fa al pecat, però viviu per a Déu en Jesucrist.

Al·leluia

Salm 117,1-2.16ab-17,22-23

Enaltiu el Senyor: Que n'és de bo,
perdura eternament el seu amor.
Que respongui la casa d'Israel:
perdura eternament el seu amor. R.

R.: Al·leluia, al·leluia, al·leluia.
La dreta del Senyor fa proeses,
la dreta del Senyor em glorifica.

No moriré, viuré encara,
per contar les proeses del Senyor. R.

ara corona l'edifici.
És el Senyor qui ho ha fet,
i els nostres ulls se'n meravellen. R.

La pedra que rebutjaven els constructors

Evangelí

Lc 24,1-12

Lectura de l'evangelí segons sant Lluc

El diumenge, molt de matí, les dones anaren al sepulcre amb les espècies aromàtiques que havien preparat. Trobaren que la pedra havia estat apartada de l'entrada del sepulcre. Hi entraren, però no trobaren el cos de Jesús, el Senyor. Mentre es preguntaven què havia passat, se'ls presentaren dos homes amb vestits resplendents. Esglaiades, s'inclinaren amb la cara fins a terra, i ells els digueren: «¿Per què busqueu entre els morts aquell que viu? No hi és, aquí: ha ressuscitat. Recordeu com us parlava quan era a Galilea, i us deia que el Fill de l'home havia de ser entregat a uns homes pecadors, que havia de ser crucificat i que, al tercer dia, havia de ressuscitar.» Llavors es recordaren del que Jesús havia predit. Se'n tornaren del sepulcre i anunciaren tot això als onze i a tots els altres. Aquestes dones eren Maria Magdalena, Joana, i Maria, mare de Jaume. També les altres que eren amb elles els ho deien. Però als apòstols aquesta història els semblà una quimera, i no se les cregueren. Pere se'n anà corrents al sepulcre, s'ajupí per mirar dintre i veié que no hi havia res més que el llençol d'amortallar tot aplanat, i se'n tornà a casa, preguntant-se amb estranyesa què podia haver passat.